

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Έν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Έν ταῖς ἐπαρχίαις . 60
Έν τῇ ξένῃ θραγ. χρ. 15
Έξέμνητοι κατ' ἀναλογίαν.

Η
ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προσιληρόνται ἐπὶ ἀποδείξει φερομένη τῶν σφραγίδων τοῦ φύλλον καὶ τῆν ὑπογραφήν τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν

Πληρωμαὶ καὶ αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ο' κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητής.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὁ παύσαι τὰς λήριτας τὰς Μούσας συγκαταμνήν, ἥδιοντα συνείναι.» Εὐρ. Ἱερ. Μαιν. στ 673—5

ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Διότι δυστυχῶς σοβαρώτατα σκάνδαλα στί-
ζουσι τὸν βίον τῆς μεγάλης γυναίκος διὰ μελανῶν
καὶ ἀνεξίτηλων σελίδων. Θίλομεν νὰ μὴ τῇ ἐπι-
ρίψωμεν ὡς μομφὴν κατὰ πρόσωπον τὸ διαζυγί-
ον, καίτοι οὐδεὶς δύναται νὰ μᾶς διαβεβαιώσῃ
ὅτι δὲν προήλθεν ἐξ ὑπαιτιότητος αὐτῆς. Ἄς θε-
λήσωμεν ἐπίσης νὰ θεωρήσωμεν ἄσχετον πρὸς τοι-
ούτῳν τινα αἰτιασμὸν τὴν ἐκκεντρινότητα τοῦ κα-
τόπιν βίου της. Διότι πιθανὸν ὄντως νὰ ἔτυχε
σκληροτραχήλου καὶ βαρβάρου συζύγου, ὅστις καί-
τοι εὐπατρίδης, δὲν εἶχεν ἴσως τὴν ἀπαιτου-
μένην λεπτότητα καὶ ἀνεξαρτησίαν πνεύματος,
ὅπως ἐκτιμᾶται τὸς ἠθασαίους τῆς μεγαλοφυΐας,
ἀς ἡ διάνοια τῆς συζύγου του ἐνέκρυπτεν ἐν ἐ-
αυτῇ, ὡς ἡ βραθεὶα θάλασσα κυλλεῖ εἰς τοὺς κύλ-
πους της ἀφανεῖς τοὺς λαμπροὺς μαργαρίτας. Μη-
δὲν δὲ καλλιεργήσας αὐτοὺς διὰ δεξιᾶς καὶ
στοργικῆς περιβάλλει καὶ μερίμνης, μηδὲ δημι-
ουργήσας περὶ αὐτὴν ἐν τῷ κλήρῳ του, ὡς ὑπερ-
τάτου προστάτου, περιβάλλον πνεύματος καὶ τέ-
χνης ἀντάξιον εὐφυΐας καὶ εὐαισθητοῦ γυναικός,
ἐξώθησεν αὐτὴν εἰς τὴν ἀποσιτιστῆν ἀπὸ τοῦ συ-
ζυγικοῦ δεσμοῦ καὶ τὸν κατόπιν ἐκκεντρον βίον.

Ἰσως ὡς ἀποδείξιν τούτων δέον νὰ θεωρήσω-
μεν—ἴνα ὦμεν ἐντέλως δίκαιοι καὶ ἀμερόλη-
πτοι,—τὸ ὅτι ἡ George Sand, οὐδὲν ἔγραψε
καθ' ὅλον τὸ ὄκταετὸς διάστημα τοῦ συζυγικοῦ
αὐτῆς βίου.

Οὐδὲ λαμβάνομεν ποσῶς ὑπ' ὄψιν οὐδ' ἐπὶ στιγ-
μῇ τὸ ὅτι οἱ ἱερεῖς τῆς περιοχῆς μετὰ βδελυγ-

μοῦ τὴν προσέβλεπον, θεωροῦντες αὐτὴν ὡς κατα-
δεδικασμένην ἐκ προτέρου εἰς τὴν αἰώνιον κολα-
σιν, περὶ τῆς ὁποίας ἐπιτεργίζον ἐν τῇ φαντασίᾳ
των δεισιδαιμόνων τινες καὶ τρομακτικαὶ ἀντι-
λήψεις.

Ἄς ἐπιτρέψωμεν ἐτι καὶ τοῦτο, ὅτι ἡ καρδιά
της ὠμίλησε πρῶτην φοράν μετὰ τὸ διαζυ-
γιον. Ἄλλὰ πῶς νὰ συγχωρήσῃ τις τὰ ἐκκεν-
τρικὰ ἤθη, τὴν ἀνδρογυναικωδὴν καὶ ἀχάλινωτον
ὄρμη, τοὺς ἀλληλοδιδάχθους ἐρωτικούς συνδέ-
σμούς, δι' ὧν κατέστησεν ἑσάει δυστυχεῖς ἐπιλέ-
κτους τινὰς καὶ ἀληθῶς εὐαισθητοὺς ἄνδρας, καὶ
τὰς σφιδράς ἐν γένει ὑπερβασίας, εἰς ἀς τὴν ὤθησεν
ἡ διάθεσις φαντασίας της, ὑπερβασίας οὐχὶ πλέον
τῶν κοινωνικῶν προλήψεων, ἀς διὰ τῆς γραφίδος
της λίαν εὐντόχως πολλὰς κατεπολέμησεν, ἀλλὰ
κοινωνικῶν συνθηκῶν, αἵτινες ἐπὶ αἰῶνας ἔμειναν
ἀναλλοίωτοι, μόνον διότι ἀπέρρευσαν ἐξ ἀναλλοίω-
των ἠθικῶν νόμων;

Ἡ ἡφαιστειώδης ψυχὴ της, ἡ φλέγουσα φαντα-
σία της τὴν ὠθεῖ καλπάζουσαν εἰς τὴν καταλα-
κτάτην ὄλων τούτων τῶν ἠθικῶν διατάξεων, αἵ-
τινες συγκατατίθεν ἐν ἑαυτῆς, ὡς μυστηριώδεις
δίκτυον εὐεργετικῆς θεᾶς, τὸν ἠθικὸν τῆς ἀνθρω-
πότητος βίον.

Ἄλλ' οἱ αἰῶνες ἀπέδειξαν ὅτι αἱ διατάξεις αὐ-
ταὶ πρέπει νὰ τηρῶνται οὐχὶ διότι ἀπαξ καὶ ἐ-
σχεῖ ἠθεσιπθῆσαν, ἀλλὰ διότι τὰς ὑπαγορεύει
αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἀπλή λογικὴ, ὡς δημιουργοὺς τῆς
εὐδαιμονίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἥτις εἶναι κυ-
ρίως ἠθικὴ, ἀφ' οὗ καὶ τοῦτο ἐξ ἠθικῶν ὄντων ἀ-
ποτελεῖται, ὡς μόνους προστάτας ὄρμου, ἐξ ἧς
ἀντλεῖ παραμυθίαν εἰς τὰς ἀπείρους ὀλιψίαις του
καὶ ἐλάττωσιν τῶν μυρίων του δεινῶν, ἀφ' οὗ εἰς

τὰ νήπια μόνον δὲν εἶναι πλέον γνωσταὶ αἱ γα-
γραίνωδες πληγαὶ τῆς δυσμοιρίας καὶ παντοίας
ἀθλιότητος, δι' ὧν ἡ ἀθέτησις αὐτῶν ἐπιτεχνῶνται
τὸ παθιτικὸν του.

Ἀκριβῶς ἕνεκα τῆς ὑψίστης σπουδαιότητος
τῶν ἠθικῶν τούτων διατάξεων, μὴ γυνὴ παρεκ-
τραπέισα αὐτῶν, ὅσα καὶ ἴσως μεγαλυτέρως δὲν δύ-
ναται ν' ἀξιοθῆ ὀφθαλμοῦ δύναται νὰ ἦ πολλοῦ
ἀξία ὑπὸ διανοητικὴν ἐποψίν, ἀδύνατον ὅμως ν'
ἀξιῶν ὅσον μίαν γυνὴ τιμᾶ.

Τούτου ἀποδείξιν ἀποτελεῖ τρανωτάτην βρ-
χία ἐξέτασις τοῦ βίου τειροῦτον τῶν κορυφῶν
τῆς γυναικείας πνευματικῆς ὑπεροχῆς. Καὶ ὡς
πρῶτην μεταξὺ αὐτῶν, ἀξίωμεν πρῶτον τὴν μά-
γον ἀνιδόνα τῆς Αἰολίδος μολπῆς, τὴν μικρὰν καὶ
μέλαιναν, ἀλλὰ μεγάλην Λεσβίαν.

Ἐκ πρώτης ὄψεως μεγάλα ψυχολογικὰ περι-
πέτειαι φαίνονται διαστίζουσαι διὰ πυρίνης γραμ-
μῆς τὸν βίον της καὶ συνδεόμεναι ἀρρηκτικῶς ὑπὸ
μυθώδου, ἴσως τινὸς παραδόσεως μὲ τὸ ὄνομα της.

Ἡ Σαπφῶ, χηρὰ ἤδη τοῦ Βερκόλα, ἐραστῆσα
ἐμμανῶς ὠραίου νεανίου, τοῦ Φάονος, ὅστις ὅμως
ἐβάνη ἀδιάφορος πρὸς αὐτὴν, αὐτοκτονεῖ πειπτούσα
λευκόμορος καὶ λευκοχίτων εἰς τὸ παρλαζὺν κύμα
καὶ δοξάζει οὕτω τὴν περιώνυμον Λευκαδὰ πέ-
τραν, ἧς οὐδέποτε ἡ πεζότης τοῦ διαρρέοντος
χρόνου θὰ καταστρέψῃ τὸ μεγαλοπρεπὲς τραγικὸν
κάλλος καὶ τὸ ἀρρηκτικῶς πρὸς τὴν παράδοσιν ταύ-
την συνδεδεμένον ποιητικὸν γόητρον.

Αἱ κατόπιν ἔρευναὶ ἀπέδειξαν τὴν Σαπφῶ ἀ-
γνήν τὸν βίον καὶ τὴν παράδοσιν ταύτην ὀλοτελῶς
ψευθεῖ, διαλύουσαι ὡς προῦδην ὀμίχλην τὸ μυθώ-
δες τοῦτο περιβλήμα, ὅπερ ὡς ἀχλυώδης πέπλος
περιβάλλει τὴν ἐκ τοῦ βάθους τῆς κλασικῆς ἄρχαιό-
τητος διαφαινομένην μορφὴν τῆς δεκάτης Μούσης.
Ἄλλ' ὁ διαπνεὼν τὰ ἔργα της ἐμπαθῆς χαρακτήρ,
ἡ φλογερὰ καὶ ἡφαιστειώδης θερμὴ τῶν ἀκατα-
σθέντων ὀρμῶν, ἡ λήθρος ἐπιπέουσα παντὸς αὐτῆς
στίχου, μεθ' ὅλων τῶν ποιητικῶν κάλλος, τὸ διαλάμ-
πον ἀπέλετον ἐπ' αὐτῶν, μεθ' ὅλην τὴν φιλολο-
γικὴν τῆς γυναικὸς αἰγλήν, ἐμπροσθῆν ἡμῖν ποίαν
τινα ἀπογοήτευσιν πρὸς τὴν γυναῖκα, ἐνῶ θαυμά-
ζομεν τὴν ποιήτριαν, καὶ ἐπεκύρωσαν σιωπηλῶς
μὲν, ἀλλ' ἔσχει τὴν περιπνεύσασαν ἑκαταεὶ τὸ
μέγα αὐτῆς ὄνομα σκανδαλωδῆ φήμην, ἥτις ζωσαν

μὲν τὴν παρεκολούθησε μέχρι βαθύς γήρατος,
θανούσης δ' ἐξηκολούθησε νὰ ἐνδύῃ τὴν μνήμην
της διὰν μοιραίου σαβάνου. Ὅλοι θαυμάζομεν
τὴν Σαπφῶ ὡς μοναδικὸν φαινόμενον σπινθηρίζου-
σας γυναικείας μεγαλοφυΐας. Ἄλλὰ τίς ἐξ ἡμῶν
διερωτῶσα ἐαυτὴν δὲν ἀνοκαλύπτει ἐν τέλει ὅτι
κατὰ βάθος δὲν θὰ ἐπιθέμει νὰ τῇ βιοπάση, ὅτι
δὲν θὰ ἤσχετο νὰ εἶχε τὴν μεγαλοφυΐαν, ἀλλ'
οὐδὲ πᾶς ψυχολογικὰς ἀνωμαλίας καὶ τὸ σκαν-
δαλωδες ἦθος καὶ ὕψος τῆς Σαπφῶς, οὐτε τὴν
λάμπην, οὐτε τὴν φλόγα της, ἀλλ' ὅτι προτιμᾶ
τῆς θεοδιδάχτους προσηγορικῆς τῆς ἔξοχου γυ-
ναικὸς τὴν ἐντιμὸν αὐτῆς μετριότητα.

Ριψώμεν ἤδη τὸ βλέμμα ἐπὶ ἄλλην ἐπιβλητι-
κὴν κορυφὴν τῆς γυναικείας διανοίας. Ἰδωμεν τὴν
Ἀσπασίαν, τὸ χάσμα καὶ τὸ ἴνδαγμα τοῦ κλεινοῦ
Περικλέους. Ἄς λησμονήσωμεν ἐπὶ στιγμῇ, ὅτι ἡ
Ἀσπασία ὀπῆρξεν ἑταῖρα πρὶν ἢ συνδεθῆ μετὰ
τοῦ Περικλέους, ὅστις διὰ τοῦ εὐγενεῖς ἐκείνου
πρὸς αὐτὴν ἐρωτος διὰ τῆς λεπτῆς ἐξιδανικεύ-
σεως καὶ λατρείας πρὸς τὰ ἔξοχα διανοητικὰ καὶ
φυσικὰ τῆς πλεονεκτήματα, ἀνήγαγεν εἰς πε-
ριωπὴν καὶ αὐτὴν καὶ ἐκεῖνα καὶ τῇ προσέδωκε
κλήρον καὶ δρᾶσιν τοιαύτην, ὅταν παρ' ὅλην της
τὴν ὑπεροχὴν, παρ' οὐδενὶ ἄλλῳ ἀνδρὶ θὰ ἠδύ-
νατο ν' ἀναπτύξῃ.

Ταῦτα πάντα εἰσὶ λίαν γνωστά ἐκ τῆς ἱστορίας.
Καὶ θὰ ἀνωμαζοῦν τὴν Ἀσπασίαν γυναῖκα οὐχὶ
διεθραμμένην κατὰ βάθος, ἀλλ' ἀποσκιρτήσασαν
εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐλαφρῶν γυναικῶν, μόνον διότι
δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ ζῆσῃ μόνον νήθουσα
καὶ ὑραίνουσα ἀνευ πνευματικοῦ βίου καὶ μακρῶν
τοῦ ὀρίζοντος τῆς σκέψεως καὶ τοῦ καλοῦ, ἂν ὁ
κατόπιν βίος της δὲν κατέριπτεν αὐτὴν τελείως
ἐν τῇ ἐκτιμῆσει μου καὶ ἐκ τοῦ στυλοβάτου, ὅπου
τὴν εἶχεν ἀνυψώσει ὁ εὐγενὴς ἔρωτος τοῦ μεγάλου
ἀνδρός, ὅστις ἐξεκόλαψεν οὕτως εἰπεῖν τὴν μεγαλο-
φυΐαν αὐτῆς καὶ ἀνευ τοῦ ὁποίου ἀπεδείχθη οὕτως
ὅτι οὐδέποτε θ' ἀνήσχετο εἰς τοιαύτην ἐξιδανί-
κευσιν καὶ ὕψος. Ἡ Ἀσπασία, ἀφ' οὗ εἶδε τὸν ὀ-
λύμπιον ἀνδρὰ θνήσκοντα ἐκ λοιμοῦ, συνεδέθη, οἰ-
κτρὸν εἰπεῖν! καὶ συνέζησε μετὰ τινος... οἰνο-
πώλου ἀθροῦδως πλέον, ἀποθεῖσα ὅλην τὴν αἰ-
γλήν καὶ τὸ ἰδανικὸν αὐτῆς γόητρον καὶ ἀγνο-

στον πού και πώς καταθάψασα την μεγαλοφυΐαν της.

Ἐάν ἡ Ἀσπασία μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου αὐτῆς εὐεργέτου, ὅστις τὴν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὰς τάξεις τῶν ἑταιρῶν, παραδίδοτο εἰς εὐγενῆ λύπην καὶ ἐτήρει τὴν στάσιν εὐγενοῦς καὶ πιστῶς ἀγαπώσης συζύγου, ὡς ἐκεῖνος ὑπῆρξε δι' αὐτῆς ἀληθὲς καὶ ἰσπαρμιλλοῦς συζυγός, θ' ἀπειδείκνυεν ὅτι κατὰ βάθος ἦτο ἀγνή φύσις ταὶ τιμὰ γυνή, ἥτις κατὰ συνθήκην μόνον καὶ ἕνεκα τοῦ δρακοντείου τραχύτητος τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν τῆς ἐποχῆς τῆς ἀπέκλινεν εἰς τὰς ἰσχύεις τῶν ἑταιρῶν.

Ἄλλὰ φεῦ! εἶχεν ὑπάρξει ἑταῖρος καὶ ἡ ἀγνότης, ἡ ἰδανικὴ πίστις τῆς συζύγου ἦτο ἀγνωστος εἰς αὐτήν, ἥτις ἐγνώριζε τὰ στοιχεῖα ὅλων τῆς ἐποχῆς τῆς τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἐδίδασκε χιττικῶς ὅλους τοὺς ὄρους τῆς καλλιτεχνίας!

Ὁ ἄσπιλος, ὁ παρθένος ἔρωσ τῆς ἀληθοῦς συζύγου οὐδέποτε δύναται νὰ παραβληθῆ πρὸς τὸν ἐλευθέρου βίωτα. Αὕτη συννοεῖται ἀρρήτως μεθ' ἑνὸς ἀνδρὸς καὶ συνταύχεται μετ' αὐτοῦ ἀπινδαλματιζούσα θεσπεσίως ἐν τῇ συνταυτίσει ταύτη πᾶν ἠθικὸν κάλλος τῆς ἀνωπίνης ζωῆς, πᾶν γλυκὺ τῆς νεότητος γόητρον. Ἡ ἀγία στροφή, τὰ εὐγενῆ αἰσθηήματα, τὰ ἀγνὰ ἰδανικά, οἱ ἱερώτεροι δεσμοί, ἡ μητρότης, αἱ σοβαρώταται αὐταὶ τοῦ βίου φάσεις καὶ εὐθύναι ἐξαγνίζουσι καὶ ἐξιδανικεῖουσι τὴν ἐνοσίφιν τωνμέχρῃς ἀπολύτου ἀπινδαλαμτιζέως.

Ὁ σύζυγός τῆς εἶναι δι' αὐτὴν τὸ σῆμα, ὅπου περιλαμβάνεται ὅλος ὁ θλικὸς βίος τῆς, πᾶν ὃ, τι ἠγάπησε καὶ ἀνεσπάρσασκε, πᾶν ὃ, τι πληροῖ τὴν καρδίαν καὶ τὴν διανοίαν τῆς. Ἡ γυνὴ ἐκείνη εἶναι ἀγνή. Θὰ ἐβδελύσαστο ἐκεῖνον, ὅστις θὰ τῇ ἔλεγεν ὅτι εἶναι δουατὸν νὰ συνταυτισθῆ μετ' ἄλλου, ὡς συνεταυτίσθη μετ' αὐτοῦ. Αἰθέριος πέπλος διυρασκόμενος ἀπὸ ρύδα καὶ φῶς τῆς καλύπτει τὸ μέτωπον.

Ἄλλ' ἡ ἑταίρα δὲν εἶχεν ἀγνότητα ψυχῆς καὶ αἰθέριον πέπλον. Πρὸ τοῦ Περικλέους εἶχε συνδεθῆ μετὰ μυρίων ἔλλων, καὶ ἡ κιδῶς, ἡ τιμὴ, ὃ πρὸς ἐκυτὴν αἰθασιμῶς, ὃ κωλιων τὴν τιμὴν γυναίκα τοῦ νὰ δωρῆ ἑαυτὴν ἀλληλοδιαδόχως εἰς πολλούς, πρὸ πολλοῦ εἶχε διασπασθῆ παρ' αὐτῆ καὶ ἐάν τυχόν ποτὲ ὑπῆρξε. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου

λοφύγου ἀνδρὸς εὐτυχὲς παραδίδοται εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα. Μετὰ τὴν ἀπόλειαν τοῦ χρυσοῦ ἀνθους περιπτύσσεται μακκρῶς τὸν σκώληκα! . . .

Ταῦτα πάντα ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἄνευ τῶν ἀναλλοιώτων ἠθικῶν τῆς κοινωνίας νόμων, ἄνευ τῆς τιμῆς, ἡ μεγαλοφροσύνη γυνὴ δὲν εἶναι ἡ σκύβαλον, ἔστω καὶ ἀνλάμψις ἀδάμαντος ἐπὶ στιγμὴν τὸ περικουμῆση.

Οἱ φίλοι τῆς χειραφετήσεως λαμβάνουσι τὴν George Sand ὡς ἐπιχειρήμα, λέγοντες: μήπως ἦτο δυνατὸν, ἡ καλῶτερον διὰ τὴν ἀνθρωπότητα τὸ νὰ κλέῃ περικηρῖδας τοιαύτης γυνῆ, καθήμενὴ ἀπράγμων καὶ ὑπέκουσα εἰς τὰς διαταγὰς σκληροτραχηλοῦ συζύγου;

Ἐπανκλαμβάνω, δὲν λέγω τοῦτο ἀναφορικῶς πρὸς τὴν George Sand. Ἰσως εἶναι ἀνάγκη νὰ συγχωρηθῶσιν ἢ ἴσως συγχωροῦνται εἰς τὰς ἀνωμάλους ταύτας μεγαλοφυΐας αἱ παρεκτροπαὶ — ὄχι ποτὲ ὑπὸ τῆς συγχρόνου, — ἀλλ' ὑπὸ τῶν κατόπιν γενεῶν, παρ' αἷς τὸ ἔργον μόνον ζῆ διεπισκόμενον τοῦ ἀτόμου. Ἀδύνατον ὄμως νονεχρῆς καὶ ἐντιμος πατὴρ ἢ σύζυγος νὰ εὐχρῆθῆ νὰ μορφωθῆ κατὰ ζῆλον αὐτῆς ἡ θυγατὴρ του, ἢ νὰ τῇ οὐκιάσῃ, ἢ σύζυγός του.

Εὐτόχημα δὲ ὅτι εἶναι σπανιώταται εἰς τὸ γυναικεῖον σπεριώμη αἱ ὑπερέσοχοι αὐτοὶ μεγαλοφυΐαι, αἱ ἔχουσαι ἐν ἑκνταῖς τὴν ἀνισορροπίαν καὶ τὰς ἀνωμάλινς τοῦ χαρακτῆρος καὶ μὴ δυνάμεναι ἢ μὴ θέλουσαι νὰ ἀπαρῶσιν εἰς τοὺς ὄρους τῆς ἠθικῆς, τῆς τιμῆς, τῆς γυναικείας ἀγνότητος καὶ ἀρετῆς! Διότι ὁσονδήποτε κᾶν ἡ μεγαλοφυΐα γυνὴ τις, ὅσας δῆποτε κᾶν ἀρέσῃ, δάφρας ἀνὰ τοῦ ἀναπτυσσόμενου πνευματικῶς καὶ κοινωνικῶς, ὀρίζονται, ἐν τῇ φιλολοχίᾳ ἢ ἐν τῇ τέχνῃ, οὐδεὶς τῶν τίτλων τούτων εἶναι ἴσος πολλύτιμος, ὅσον ὁ σεμνὸς καὶ ἀπλοῦς τίτλος τῆς τιμῆς καὶ ἐπαρέτου γυναικείας, οὐδεμία τῶν δαφνῶν τούτων εἶναι τόσον εὐόδῃ καὶ ζηλιευτῆ, ὅσον ἡ ἱερά τῆς τιμῆς καὶ τῆς εἰκογενετικῆς γαλήνης εἰλαία καὶ τὰ οὐράνια καὶ παρθένα ρόδα τῆς σωφροσύνης καὶ τῆς σεμνῆς γυναικείας ἀγνότητος!

ΚΟΡΝΗΑΙΑ ΠΡΕΒΕΖΙΣΤΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΧΙΟΝΙ

Πρῶτο χιόνι τὰ κλαδιὰ σκεπάζει, πού ὡς χθὲς ἀνοθούσαν μ' ἀβθονία πρώτη λύπη τὰ ὄνειρα σκιαρίζει, πού ὡς χθὲς πιστεύαν ὅς' εὐτυχία.

Πρῶτο χιόνι, γογγύρα θὰ λυώση, ὅταν ἦλιον ἀχτίνα τὸ φωτίσῃ, πρώτη λύπη, καὶ πλνγὲς θὰ δώσῃ, πού καρμιά χαρὰ δὲν θὰ ταῖς σβύσῃ, Ἀθήναι, 1901

(Moritz Hartmann «Erster Schnee.»)

Στέφανος Μυρωμένος.

ΕΚ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΔΤΟ ΓΤΝΑΙΚΕΣ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 12)

III

Ὁ ἥλιος, ὁ λαμπρὸς ἥλιος τῆς Ἀνατολῆς, ἐξύπνισε τὸν Δανιὴλ πολὺ πρὸ τῆς συνήθους ὥρας. Καὶ εὐθὺς ἀμέσως-μέγας πόθος τὸν κατέλαβεν ὅπως ἴδῃ αὐτὰς τὰς Ἀθῆνας, ἔνθα εἶχε κοιμηθῆ καὶ τὰς ὁποίας δὲν ἐγνώριζεν. Ἡγέρθη ἀθουρώως διὰ τῶν διαδρόμων, ἐρήμων εἰσέτι, ἔφθασεν εἰς τὴν κλίμακα, εἶτα εἰς τὸν ἐξώστην καὶ παρέστηρησεν.

Ἡ πόλις ἦτο ἐνώπιον αὐτοῦ, περιλουμένη ὑπὸ ροδίνου φωτός, τὸ ὅσπον μόλις ἐπέψαμε τὴν κορυφὴν τῶν δένδρων, ἐπληττε τῆδε κάκεισε μίαν ὄμιαν, ἐν τμήμα λευκοῦ τοίχου καὶ τέλος ἐπέκαθητο φαιδρῶς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς Ἀκροπόλεως, ἐπὶ τῶν ὀκτῶ κίωνων τοῦ Παρθενῶνος.

Οἱ Ἕλληνας ἠθέλησαν ὅπως ὁ ναὸς τῆς θεᾶς αὐτῶν δέχεται τὰς πρώτας ἀκτίνας τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, ἐνδόμυχός δὲ τις συγαίνουσι ἠγέρθη ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Δανιὴλ ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ ἀκτινοβόλου τούτου ἱερίου, ἐκ τοῦ ὁποίου οἰονεὶ ἐξεπέμπετο ἰωινή τις λάμψις.

Τῷ ἐπῆλθεν ἐπιθυμία νὰ λατρεύσῃ τὸν ἀνεφελον οὐρανόν, τὴν διαυγῆ ἀτιμόσφιαν, τὸν λεπτὸν

καὶ δροσερὸν ἀέρα, ἡ δὲ ζωὴ τῷ ἐφάνη καλὴ, πρῶτην φορὰν μετὰ παρέλευσιν ἰσχυρῆ μακροῦ χρόνου.

Ὅταν περὶ τὰς ὀκτῶ ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου, ὁ Φρενὲλ καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ τὸν ἀνέμενον ἦδη ἐπὶ τῆς προθυρίας. Ἡ Ἀλίκη ἐμεδίασεν ἅμα τὸν εἶδε, τὸ μειδιᾶμα δὲ τοῦτο τῷ ἐφάνη ἠδύτερον τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ ἡλίου ἐπὶ τοῦ ἐπιχρῶσου μαμᾶρου τοῦ Παρθενῶνος. Ἐσφριξε τὰς χεῖρας τὰς ἐπόλας τῷ εἶπε:

— Ἐγαίρεινά τὴν Ἀκρόπολιν μακροθὲν καὶ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ τὴν ἴδω ἐκ τοῦ σύνεγγου, μόνον δὲν γνωρίζω τὸν δρόμον. . .

— Φίλιτατε, — ὁ Φρενὲλ ἐπαράβαινε χονδρὸν τι βαθυκῶσαν βιβλίον — αὐτὸ τὸ ἐμελετήσαμεν πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ, καὶ γνωρίζω τὰς Ἀθῆνας ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων. . . Παρατήρησον: εὐρισκόμεθα ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος: ἀριστέρᾳ εἶναι τὰ ἀνάκτορα. . . Προχωροῦμεν ἔμπρός, διερχόμεθα τὴν λεωφόρον τῆς Ἀμαλίας, φθάνομεν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Φιλελλήνων. . . καὶ ἀφικνούμεθα ἀκριβῶς εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως.

Ὁ Δανιὴλ ἤρξατο γελῶν. — Ἐμπρὸς λοιπόν, ἀγωμεν πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ Παρθενῶνος. . .

Ἀνεχώρησαν εὐθύμως, ὁ δὲ Φρενὲλ, ὅστις ὤμιλει πάντοτε, ἀφῆγθῆ πῶς ἡ ἀδελφὴ του καὶ αὐτὸς εἶχον διαφύγει τοῦ ἀτμοπλοίου ὅπως φθάσωσιν εἰς Ἀθῆνας διὰ τῆς πρώτης ἀμαξοστοιχίας.

Ἀφῆρως, εἰς στεροφὴν τινα τῆς ὁδοῦ ὁ ὀρίζων ἠύρυνθη — Ἄ! εἶπεν ἡ Ἀλίκη, ἡ θάλασσα! . .

Ἐγρᾶ καὶ διαφανεῖς, κεκαλυμμένη εἰσέτι ὑπὸ τῆς ὀμίλης, κωνῆ τις γραμμὴ ἔτεμε τὸν οὐρανὸν περιλούουσα τὴν βᾶσιν τῶν ὀρέων, τῶν ὀποίων ἡ σκιαγραφία διεραίνεται πόρρω ὅπισθεν σειρὰς ἡμερειτωμένων κίωνων. . . Ὁ Φρενὲλ ἔστη καὶ ἐξήταξε τὸν τοπογραφικὸν χάρτην του.

— Μάλιστα, αὐτοὶ εἶναι οἱ δρόμοι. Ἰδοὺ ἡ πύλη τοῦ Ἀδριανοῦ ἀριστέρᾳ καὶ πικρέει μακρὰν αἰ στήλαι τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς. . . Αὐτὰ τὰ ἐπισκεπτόμεθα ἐν τῇ ἐπιστροφῇ, δὲν ἔχει οὕτω; Νομίζω ὅτι εἶναι προτιμότερον νὰ προχωρήσωμεν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. . .

Κατὰ μήκος τῆς κοινορτώδους ὁδοῦ τὰ δένδρα ἐσπάνιζον, ἡ χλόη ὄμοια· ἐδάστασε πυκνὴ καὶ καταπράσινα. Αἱ μέλισσαι τοῦ Ὑμητοῦ ἐβόμβουν, ὁ ἀήρ ἦτο πεπληρωμένος φαιδρότητας, ἡ δὲ αὐρα τοῦ πελάγους ἰμετρίαζε τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου, ὁ ὁποῖος ἀνάργετο ἤδη ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος.

Οἱ τρεῖς περιηγηταὶ ταχέως ἐφθασαν εἰς τὴν βάνισ τῆς Ἀκροπόλεως. Ἡ ἀτραπὸς ἀνήρχετο ἠρέμα κατ' ἄρχάς, εἶτα καθίστατο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν μᾶλλον ἀπότομος.

Ἡ Ἀλλίχη ἐστράφη γελωσσα.

— Τί ἀνηφορὰκι! Μὴ ὑπενοθυμίζεις τὴν κλιμακα τοῦ Châlelet! . . . Ἐνοθυμισθε . . .

Μάλιστα, ὁ Δανιὴλ ἐνοθυμῆτο Παρετήρη τὴν νεάνισα ῥόδινον ὑπὲ τὸν ἐλαφρόν ψιάθινόν της πῖλον, μὲ ὀρθαλμούς λάμποντας ἐξ εὐτυχίας καὶ φαιδρότητας· ὡς αὐτὸν τὸν ἴδιον, ἡ αἴγλη τῆς λαμπρᾶς ταύτης πρῶτες βελτίως τὴν συνεκίνηε.

Δύο ὄρακι εἶχον παρελθεῖ καὶ περιεργάζοντο εἰσεῖτι ἀπλήστως τὰ θαυμάσια ἀριστουργήματα τὰ διεσπαρμένα περὶ αὐτῶν τὸν μικρὸν αὐτὸν καίσκον τῆς Ἀπτέρου Νίκης, προσόμοιον μὲ λεπτόν τι ἄθλημα, τοὺς κίονας τῶν προσολαίων, τὰς Καρυάτιδας τοῦ Ἐρεγθείου καὶ τόσα ἄλλα. Ὁ Δανιὴλ καὶ οἱ φίλοι του ἐπλανῶντο ἀναμέσον ὄλων αὐτῶν τῶν πραγμάτων χωρὶς νὰ καταληφθοῦν ὑπὸ ἀπαυδίσει, καίτοι ἡ μεσημβρινὴ θερμότης ἀφορήτως ἦδη ἤρχετο ἐπικαθημένη ἐπ' αὐτῶν.

— Κατερχόμεθα; ἐπρότεινε ὁ Φρενέλ. Θὰ ἦται κουρασμένη, Ἀλλίχη.

— Ὅχι τόσον, εἶπεν ἡ Ἀλλίχη· τόσον ὄρακια εἶναι ἐδῶ!

Ἐἶχε καθῆσει ἐπὶ ἀνεστραμμένου τινὸς κίονος. Ὁ Δανιὴλ τῇ ἔδειξε λίαν πλησίον αὐτῆς Δωρικὸν τι κιονόκρανον ἡμικεχωσμένον ὑπὸ τὰ ἄνω.

— Παρατηρήσατε, δεσποινίς, τὴν τελειότητα αὐτῆς τῆς καμπύλης καὶ τὴν ὀρθότητα τῆς γωνίας τούτης . . . Ποτέ, νομίζω, πρὶν ἢ εἶλω ἐδῶ δὲν εἶχον καλῶς ἐννοήσει τὴν ἀπόλυτον ὀρακτικότητα, τὴν ὅποιαν δύναται νὰ ἐγκλείη μίαν γοκμημῆ . . .

— Καλλιτέχνη μου! εἶπεν ὁ Φρενέλ. Καὶ τὸ πρόγεμά μας λοιπόν; . . .

(Ἀκολουθεῖ)
Ν. Φωτιάδης.

ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΓΙΑΛΟΥ

Στὴν ἀκρὴ τοῦ γιாலοῦ μὴά μερά,
μὲ μάτι ποῦ καθάμιονα χλωμό,
ἐκύταξα τὸ κύμα μεσ' ὀτῆ ξέρα,
μὲ πείσιμα νὰ σκορημέται καὶ θυμό.

Καὶ εἶπα τότε μεσ' ὀτὸ νοῦ μου!
ἐκδίκησι ζητῶσι τὸ κύμα
ἀπὸ τὴν πέτρα τὴ σιωπηλῆ,
γιατ' εἶναι κρῖνα καὶ βρωθὴ σὰν μνημῆ !..

Κυτάζω καὶ πειδὸ μέσα! . . τὸν ἀφρό του,
π' ἐρχώτανε μὲ χόρι φτερωτός,
νὰ σβύνεται ἐξαίφνα μὲ τὸν ἀέρα,
νὰ χάνεται γιὰ πάντα ζιλευτός.

Καὶ εἶπα πάλι μὲ μὴά λύπη:
ἔτσι εἶναι ἡ ἀγάπη τώρα
σὰν τὸν ἀφρό ποῦ γίνεσαι καὶ σβύνει
σβύνεται κι' ὁ ἐρωτὰς σὲ κάθε ὥρα!

Θεόδ. Κυπραῖος

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΠΑΙΚΙΑΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Σπασμοί, ἐκλαμψία τῶν παιδῶν. Οἱ σπασμοὶ παρὰ τοῖς νεογνίσι δὲν εἶναι σπάνιοι, καὶ ἄλλοτε μὲν ἐξαρτῶνται ἐκ παθολογικῆς καὶ νοσηρᾶς κατστάσεως, σαφῶς ὀρισμένης (μηνιγγίτις, πνευμονία, ἐξανθηματικὸς πυρετός), ὁπότε καὶ ἔχουσι μέγιστα σιςχρότητα, ἄλλοτε δὲ προέρχονται ἐκ προσκαιροῦ καὶ παροδικῆς αἰτίας, ὡς ἡ λήψευς τροφῶν δυσπέπτων, ἐλμίνθων, αἰφνιδίας φέβρας, ἐγκυβήματος, νόσους διὰ βελόνης, ἀλλοτριῶν ἐν τῷ ὠτί ἢ τῇ ρινὶ σωματῶν καὶ ὀδοντοφυίας· ἐν τῇ δευτέρῃ ταύτῃ μορφῇ ἡ πρόγνωση εἶναι κλοισήσης.

Παραλείποντες σειρὰν νοσημάτων οὐχ ἦττον σπουδαίων, εἰτι μέγιστος παιδικῆς ἡλικίας, ἴδωμεν δι' ὄλιγων τὰ τῆς θεραπευτικῆς τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Δέον νὰ γνωρίζῃ καλῶς τὸ κοινὸν ὅτι οὐδαμῶς εἶναι ὀρθὸν τὸ νὰ ἀναμένῃ παρὰ τῶν ἰατρῶν ἐπὶ τῇ ἐλαχίστῃ ἀφορμῇ, προκειμένον περὶ παιδίων, δραστικὰν θεραπευτικὴν ἐπέμβασιον καὶ

ἀναγραφὴν φαρμάκων, ἐπιπρσιθεμένους οὕτω εἰς τὴν νοσηρὰν δηλητηρίασιον καὶ τῆς ἐκ τῶν φαρμάκων. Ὅσα φαρμακώτερα τὴν ἡλικίαν τὰ παιδία, τόσα ἐγκρατέστεροι μὲν περὶ τὰ φάρμακα κλεθεῖ ἡ ἐπιστήμη δι' ἵεν νὰ ἤμεθα ἀφειδέστεροι δὲ περὶ συμβουλάς καὶ μέτρα ὑγιεινὰ. Δὲν δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν παρηφαίς, ὅτι ἀναγκαζόμενοι πολυλάκις καὶ ἐκλιπαρούμενοι ὑπὸ τῶν περιδῶν σκελίων τοῦ νόσου τοῦ παιδίου ν' ἀναγκασθῶμεν φάρμακα, ὁσάκις δὲν κερτήμεθα τὴν αὐθεντίαν ὅπως ἀπρκαλύπτως ἀπόσχωμεν, ἔχομεν ὁμως ἡμεῖς οἱ ἰατροὶ πολυλάκις τὴν τέχνην τοῦ συκαλύπτειν τὴν ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ἐπιβαλλομένην ἀποχὴν ἡμῶν κατὰ τὸ σοφὸν ῥῆμα τοῦ πατρὸς τῆς Ἰατρικῆς, «ὡσεὶ λέει ἡ μὴ βλάπτειν» ὑπὸ διατυπώσεως καὶ συνταγᾶς ὅσον ὀνὸν τε ἀδπλαβεῖς.

Ἐν τῇ παιδιατρικῇ κυρίως ἡ θεραπευτικὴ ὑγιεινὴ ἀποδεικνύεται τελεσφορωτάτη· ἴδιε δέον νὰ μὴ δειλιώμεν οὐδέποτε πρὸ τῶν λουτρῶν, ὡς παρὰ τινος οἰκονομικῆς-συμβαίνει, ἔτινα δυνατὸν νὰ προσπορίσωμεν ἡμῖν σπουδαιότατα ὠφελήματα καὶ ὑπερτεροῦσιν ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ πάσης φαρμακευτικῆς σκευασίας κατὰ τοῦτο ὅτι οὐδεμίαν κέκτανται τοξικὴν ἐνέργειαν. Ὑπάρχουσι ὁμως καὶ περιπτώσεις, ἐνθα ἐπάναγκες εἶναι νὰ ἐπέμβῃ ἡ ἰατροφαρμακευτικὴ ὕλη. Ὁ ὄργανισμὸς τῶν μικρῶν παιδίων ὡς πρὸς τοῦτο τυγχάνει ἀνεκτικώτατος, ἀπορροφᾷ ταχέως καὶ ταχέως ἐκκρίνει· ἐν τῇ χρείῃ μάλιστα τῶν διαφόρων φαρμάκων κα φαρμακευτικῶν εἰδῶν ἐπεγένετο κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη προσεκτικώτατη μελέτη καὶ διαρρῆμισεις τῶν δόσεων αὐτῶν ἐν σχέσει πρὸς τὰ διάφορα στάδια τῆς παιδικῆς ἡλικίας, καίτοι οἱ τρόποι τῆς δόσεως τῶν φαρμάκων, ὡς ἀρχὴ τοῦ ἡδῆως ἰάσθαι, παραμένει σχεδὸν ἀμετάβλητος ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ὡς καὶ ὁ Πλούταρχος μνημονεύων ἐν τῷ περὶ παιδῶν ἀγωγῆς λέγει· ἀκλίκαθάπερ ἰατροὶ τὰ μικρὰ τῶν φαρμάκων τοῖς βγλυκείαι χυμοῖς καταμυγνύντες, τὴν τέρψιν ἐπὶ τὸ συμμῆρον πάροδον ἔδρυν.»

Ν. Φερμάνογλου ἰατροῦ.

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ ΜΕ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ

— Δουρῆ, κύριε Δουρῆ, αὐτὸς εἶναι ὁ τελευταῖός σας λόγος; Μοῦ ἀρνεῖσθε τὴν κόρη σας, τὴν δεσποινίδα Ἀλλίχην;

— Μάλιστα.

Ὁ Φρειδερίκος Βερριέρος ἐπῆρε τὰ γάντια του καὶ τὰ βάλε μέσα ὀτὴν τσίπη του.

— Καλὰ ἄς μὴ γείνη πλέον λόγος διὰ τοῦτο.

Ἐκίνησε νὰ φύγῃ, ἀφοῦ ἐχαίρετσε βαθυσθεάστως τὸν κύριον, μὲ τὸν ὅποιον ὠμιλοῦσεν, ἀλλ' αὐτὸς τὸν ἐκράτηεν μὲ ἕνα ἴτροπον φιλικόν.

— Ἄκουσε, ἀγαπητὴ Φρειδερίκη· λυποῦμαι πολὺ, διότι ἀναγκάζομαι νὰ σὲ ἀπαντήσω τοιοῦτοτρόπως. . . Σὲ ἐκτιμῶ καὶ σὲ ὑπολήπτομαι πολὺ. . . Πιστεῦσέ με ὅτι ἡ ἀπάντησις αὐτῇ μὲ κέρμεν πολὺ νὰ λυποῦμαι. . . Θέλω νὰ σοῦ ἐξηγηθῶ. . . Νὰ εἶμαι ὀρακίμενος νὰ μὴ πάρω γαμβρὸν διὰ τὴν κόρην μου ἄλλον, παρὰ ἕνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος, προκειμένου περὶ ἐργασίας, νὰ ἦναι σὰν κ' ἐμὲ. . . ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος νὰ ἔχη ἔλθῃ εἰς Πικρίσιος μὲ τσάκαρα, ἂν ἦναι δυνατὸν. . . Εἶναι ἀξιαγάπητος νέος, φίλε μου Φρειδερίκη, δὲν τὸ κριμισθῆτω καθόλου. . . Ἀλλὰ τί κανένας ἀπὸ τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδι; . . τίποτε. . .

— Μὲ συγχωρεῖ; ἰ μὲ τὸ αὐτοκίνητο. . .

— Ἄ, μάλιστα! τρέχεις μὲς' ἰ τοὺς δρόμους. Ποῦφ! ποῦφ! . . . Πάν! πάν! Εἶναι μίαν καλὴν διασκέδασις μὰ τὸν Θεό. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ. Ἄ, εἰάν ἦσο κανένας μπακαλῆς, μανιάβης, κουτουράς. . .

— Θαρρῶ, κύριε Δουρῆ, πῶς δὲν ὀμιλεῖτε σοβαρῶς. Ἐγὼ πενήντα τρεῖς χιλιάδες ὀκακασία σαράντα πέντε φράγκο εἰσὸδημα τὸν χρόνο· τι ἀνάγκη νὰ πουλῶ ἔλφες ἢ δαμιάσκνα;

— Φίλε μου Φρειδερίκη, ἴσως ἔχεις δίκαιον. Ἀλλὰ θαρρῶ πῶς κ' ἐγὼ ἔχω δίκαιον νὰ σκέπτομαι, ὅπως σκέπτομαι. Τὴν κόρη μου θὰ τὴν δώσω εἰς ἕνα νέον, ὁ ὁποῖος νὰ ἔχη μίαν ἐργασίαν καὶ νὰ καταγίνεται εἰς αὐτὴν μὲ ὄρεξιν καὶ μὲ καρδίαν.

— Εἶναι ἀνόητον. . .

— Δυνατὸν, φίλε μου, ἀλλ' ἔτσι θὰ γείνη.

Καὶ οἱ δύο ἄνδρες ἐχαίρετῆσαν, καὶ ὁ καθεὶς ἐτράβηξε τὸν δρόμῳ του.

Ο Φρειδερίκο, εφ' εβγαζε τὰ γάντια του, τὰ ὅποια εἶχε βάλει μηχανικῶς κατὰ τὸ διάστημα τῆς συνδιαλέξεως, δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ μιαν χειρονομίαν θυμῷ. Ἦ ἀλλήθεια εἶναι ὅτι ἦτο τρελλὸς ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς δεσποινίδος Δουράνδου. Τὴν πρώτην ἡμέραν, ποῦ ἀπήντησε αὐτὴν τὴν ξανθοῦλα μὲ τὰ μαύρα μάτια, ὥρσιθη, νὰ τὴν κάμῃ σὺζυγόν του. Μερικαὶς χειρῶν αἰεὶς, ὄλιγα τρυφερά λογάκια, τὰ ὅποια ἐκρουροῦντο εἰς τὴν κόγχη τοῦ δρόμου, ἕνα γλυκὸ φιλάκι, ποῦ τῆς πῆρι, χωρὶς ἐκείνη νὰ θυμώσῃ, ὅλα αὐτὰ ἔδειχναν, ὅτι δὲν ἦτο καθόλου δυσάριστος.

Καὶ ἦτο γεμάτος; ἀπὸ ἐπιθυμίας, ὅταν ἐτόλμησε νὰ κάμῃ εἰς τὸν πατέρα τῆς τὸ διάβημα, τοῦ ὁποίου τὸ τέλος ὑπῆρξε τὸσον ἀτυχές.

Τώρα τί νὰ κάμῃ;

Νὰ τὴν κλέψῃ τὴν μικρὴν; Αὐτὸ δὲν ἔπρεπε οὔτε κἀν νὰ τὸ ἐνευρεθῆ. Αὐτὴ ποτὲ δὲν θὰ συγκατένευε νὰ καταφύγῃ εἰς ἕνα τοιοῦτο μέσον, διὰ νὰ βιάσῃ τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς τῆς. . . Ἦ ἀνοιξὴ μπακαλικοῦ; θὰ ἐγένετο ἀναμφιβόλως ἀνομφελῶς γελοῖος εἰς τοὺς φίλους του.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ πεομενῇ καὶ ἴσως ἡ τύχη, αὐτὴ ἡ πρίναια τῶ ἐρωτευμένων, τὸν παρουσίαζε καμμὶαν εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτός του.

Ἰσχυρὰ ἀπὸ καιρικὰ δεκαπενταριὰ ἡμέρες μετὰ τὸ συμβῆναι, τὸ ὅποιον σὰς ἀνέφερα, μιαν ἡμέραν ὁ Φρειδερίκος ἔδωκεν ἀγὰ ἀγὰ μὲ τὸ αὐτοκίνητο ἀπὸ τὸ δάσος, ὅτε ἐξῆφνα βλέπει τὸν κ. Δουράνδον.

— Ὁ Θεὸς μὲ τὸν στέλλει, ἐμουρμούρισε μύσους του.

Ἐπλησίασε σιγὰ σιγὰ καὶ τὸν λέγει.

— Καλημέρα σας, κ. Δουράνδε.

— Στάσου Φρειδερίκε. . . Ἔχω πολλὸν καιρὸν νὰ σε ἰδῶ. . . Ἦ γίνεσαι; Διατί δὲν ἔρχεσαι πειὰ 'στὸ σπίτι; . . . Ἄ, θυμῆθηκα, ἡ μικρὴ διαφορά μας. . . Σὲ παρακαλῶ ἀγαπητέ, μὴ σκέπτισαι αὐτὸ πλέον. . . Ποῦ πηγαίνεις;

— Ἐγὼ πρέπει νὰ σὰς ἐρωτήσω.

— Ἐγὼ; Πάγω νὰ ἐπισκεφθῶ ἕνα πελάτην μου εἰς τὴν Σουρέννην, καὶ ἐπειδὴ ὁ καιρὸς εἶναι καλὸς, ἀπεφάσισα νὰ κάμω ἕνα μικρὸν περίπατον. . . δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα ὑγιεινότερο. . .

— Ἐλάτε μαζί μου.

— Ὁχι, εὐχαριστῶ, ποτὲ δὲν ἀνέβηκα εἰς αὐτοκίνητο. . . Δὲν εἶναι πλέον τῆς ἡλικίας μου νὰ γυροῦμαι νέου εἶδους ψυχαγωγίας.

— Ἐλάτε τώρα. . . Μὴ ἐρνευθετὴν εὐχαρίστησι νὰ σὰς μυσῶ εἰς τὴν τέχνην τοῦ αὐτοκινήτου. . . Ὁχι σὰς κάμω τὸν γύρο τοῦ δάσους καὶ σὲ μισή ὥρα θὰ σὰς κατεβάσω εἰς τὴν θύρα τοῦ πελάτου σας. . .

— Ἀλλὰ. . .

Ἄλλὰ ἡ περίστασις ἦτο δελεαστικὴ. Καὶ ὁ κ. Δουράνδος ἐδέχθη. Ἀνέβη καὶ ἐκάθησε κοντὰ εἰς τὸν Φρειδερίκον.

— Πρὸ πάντων φρόνησιν. . . μὴ πᾶτε πολὺ γρήγορα.

— Ἐννοιαί σας. . .

Ἐν τοίτοις ἅμα ἔφθασαν τὸν φράκτιν, τὸ αὐτοκίνητον ἔκαμψε καὶ μόλις ἐβῆκεν ἀπὸ τὸ δάσος, ἤρχιτε νὰ τρέξῃ ἀστρακηνῶς πρὸς τὴν Σουρέννην.

— Ποῦ διάβολο μὲ πᾶς; ἠρώτησεν ὁ κ. Δουράνδος, ὁ ὅποιος δὲν ἠμποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὴν αἰτίαν τῆς ἀλλαγῆς τοῦ δρομολογίου των.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε καθόλου, ἀπεκρίθη ὁ Φρειδερίκος.

Τώρα ἔτρεχον εἰς ἀνοικτὴν πεδιάδα.

Ἐξῆφνα τὸ αὐτοκίνητον ἤρχισε νὰ τρέξῃ χρονοῦρα. . . πούφ, πούφ, πούφ!

— Φρειδερίκε, ἐφώναζεν ὁ κ. Δουράνδος, μὴ τόσον γρήγορα!

Ἄλλ' ὁ Φρειδερίκος ἐφάνετο, πῶς δὲν ἄκουε.

Ἦ ταχύτης κῦβητος ἀκόμη περισσότερο! πούφ, πούφ, πούφ! . . . Τὸ αὐτοκίνητο θάρρει πῶς εἶχε πτερά!

— Φρειδερίκε, γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ!

Ἦ μηχανὴν ἐπέρασε ὡπὴν δαιμονοσμένη ἐπάνω ἀπὸ ἕνα σκύλον, ὁ ὅποιος ἐγέμισε τὸν ἀέρα μὲ τὰ οὐρλιάσματά του, ὑπερον ἐπάτησε ἕνα κοπάδι ὄρνιθες, ποῦ ἔθουσαν μὲσ' 'στὴ μέση τοῦ δρόμου. . . Ἐνα κάρρο, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον ἐκάθοντο πέντε ἄνθρωποι, ἐχώθηκε ἀπὸ τὴν τρομάρχ μέσα σ' ἕνα χανδάκι. . . Οἱ ἄνθρωποι, ποῦ ἦσαν 'στὸν δρόμο, ἔδειχναν τὴν γροθιά τους 'στὸ δαιμονοσμένο θηρίο, ποῦ ἔτρεχε 'σὰν ἀστραπή!

— Φρειδερίκε. . .

Ἄλλ' αὐτὸς χωρὶς νὰ γυροῦν τὰ μάτια του, λέγει ἀταράχως.

— Μοῦ δίνετε τὴν κόρη σας;

Ὁ κ. Δουράνδος τὸσον παραγμένος ἦτο, ὅστε δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀποκριθῆ.

— Μοῦ δίνετε τὴν κόρη σας;

— Στάσου.

— Ἐὰν ἀρνήσθε μὲ μιαν στροφὴν του τιμονιοῦ πρὸς τ' ἀριστερὰ ὁρῶ ἐπάνω εἰς ἕνα δένδρον καὶ γινόμεθα κομμάτια.

— Φρειδερίκε!

— Ἦ τὴν θέλω τὴν ζωὴν, ἀφοῦ θὰ μοῦ λείπῃ ἡ Ἀλίκη;

Καθ' ὃν χρόνον ἔκαμε μιαν χειρονομίαν διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐκφρασίαν του, ἡ ἀμαξία ἔκαμεν ἕνα φοβερὸν τίναγμα καὶ ὤρμησεν εἰς ἕνα κατήφορο. Ὁ κ. Δουράνδος ζσρωμένος ἐπάνω εἰς τὸ κάθισμα ἤσθάνετο ἤδη ρίγος θανάτου νὰ διατρέχῃ τὴν ἐπιδερμίδα του.

— Στάσου, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἐφώναξε νικημένος. Σοῦ δίδω τὴν κόρη μου.

Ἄμεσως τὸ αὐτοκίνητον ἔλαβε μιαν γηγοράδα κανονικὴν.

— Τὸ ἴδιο κάνει, ἔσπευσε νὰ πῆ ὁ Φρειδερίκος. Τὴν ἐγλυτώτατε φημί, πεθερὶ μου.

— Εἶχες ἀπόφασιν νὰ μὲ σκοτώσῃς, δυστυχισμένε;

— Δὲν εἶμαι τόσον ἀνόητος; ἦτον μία κατεργαριά. . . μία ἐρωτικὴ πανουργία. . . Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ οἱ δύο εἶχαμε τύχην. Ἐὰν ἡ παραμικρότερα βίδα ἔφρουγε, καὶ οἱ δύο ἦμεθα χαμένοι.

— Ἦ παραμικρότερα! ἐτραύλισεν ὁ κ. Δουράνδος κατατρομαγμένος. Διατί δὲν μοῦ τὸ εἶπες προτιότερα;

— Μὲ κοροιδεῖτε, πεθερὶ μου; Ἐὰν σὰς τὸ ἔλεγα, θὰ ἀγεθάλιατε εἰς τὸ ἀμάξι μου καὶ θὰ ἠμπορούσα ν' ἀποκτήσω τὴν κόρη σας; Τώρα ἡσυχάτατε, πῆρατε γαμβρόν, ὁ ὅποιος ζεῦρει τὴν δουλειὰ του. . .

Τοιοῦτοτρόπως ὁ Φρειδερίκος ἐνμφεῦθη τὴν δεσποινίδα Δουράνδου. Καὶ ὑπερον ὑπῆρχον ἀκόμη ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι λέγουσι ὅτι τὰ αὐτοκίνητα δὲν συντελοῦν εἰς τίποτε.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Γ. Καρατζῆς

ΚΙ' ΟΜΩΣ

Καθισμένος 'στ' ἀγκυράλι χθὲς τὸ βράδυ, παθητὴ μου, ποῦ ἀφρόλενο τὸ πῆμα φλεγοῦσε σιγαλά, μέρους στοχασμοῦ καὶ πόθου ἐτίωθα μὲς 'στὴν ψυχὴ μου, χίλια δάκρυα γιὰ σένα γαλουχοῦσα ροδαλιά.

Τῆς σελήνης ἡ ἀχτίδες ᾄδου γλυκὸ ῥίχταν σιμά μου καὶ τραποῦθια τ' ἀγέραι ἐμονομούριζε δεξιᾶ· νόμιζε κανεὶς πῶς μέγα εἶν' 'σὲ κάποιον τόσον μάγο, πῶς τῆς ἐτύχιας ἦδρε τὸν ἀκόμματο γαλιᾶ.

Κι' ὅμως εὐτυχὴς δὲν ἦμουν' γιὰτὶ ἐρημιὰ σιμά μου αἰσθανόμουν καὶ μακριὰ μου σ' ἐτοιωθα, φιλὴ χροσθῶ.

τί με ἔμολε γιὰ τ' ἄλλα μὴ κανένα ἦταν ἴσο μὲ τὴν ἀφραση εὐτυχία, ποῦ μοῦ δίνεις μόνη σὺς Ριχάρδος Σ. Παρίσης

Ἀθήναι.

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

Ραπτικῆ.

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Ἐν τῇ ραπτικῇ τῶν λυγχεμάτων ἀναγκασιότατη βεβαίω; εἶναι ἡ λεπτὴ ἐπεξεργασία καὶ ἡ φιλοκάλος αὐτῶν διακόσμησις· ἀλλ' οὐχ ἦτον ἀπαραίτητος; ὅρος εἰς ταῦτα εἶναι ἡ στερεότης. Ταύτην πρέπει νὰ ἐπιζητῶμεν εἰς τε τὰ βεβαίωματα ὡς καὶ εἰς τὸν τρόπον τῆς κταστικῆς τῶν ἐδωμάτων οὕτως, ὥστε νὰ διατηρῶνται ταῦτα ὅσον οἷον τε περισσότερον χρόνον.

Καὶ ὁράματα μὲν πρὸς κατασκευὴν λυγχεμάτων πρέπει νὰ προτιμῶμεν πάντοτε τὰ στερεώτερα, ἔστω καὶ ἂν ἦναι ταῦτα μάλλον δαπανηρά, ἢ δὲ ἐπεξεργασία αὐτῶν πρέπει νὰ γίνηται τριαύτη, ὥστε νὰ προλαμβάνηται ὄσφρ τὸ δυνατόν ἡ ταχεῖα φθορά. Ἐν ἡ δὲ περιπτώσει ὀρίστανται διὰ τῆς χρήσεως; βλάβη· πινά, ἀνάγκη νὰ ἐπιπροβλεπῆται αὕτη ἀμέσως μετ' ἐκείνην πλῆσιν πρὸς πρόληψιν τῆς τελείας αὐτῶν καταστροφῆς.

Ἦτοι; τὰ μάλλον ἐπιπροβλεπῆναι σημεῖον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δυνατόν ν' ἀρξίσῃ ἡ καταστροφὴ τῶν λυγχεμάτων εἶναι ἀσχεσιαὶ καὶ τὰ ἀνοήματα τῶν ραφῶν. Διὰ τοῦτο πολλὴν προσοχὴν ἀπαιτεῖ ἡ ἐπεξεργασία αὐτῶν. Σχισμὰς τοιαύτας καὶ ἀνοήματα σχηματίζομεν εἰς τὰς χειρῖδας τῶν ἀνδρικῶν ὑποκαμισῶν, εἰς τὰς ἐκατέρωθεν αὐτῶν ραφάς, εἰς τὰ πλάγια τῶν σκαλιῶν, εἰς τοὺς ποτήρεις κατανώτας καὶ ἄλλα.

Αἱ ἐνθάδε παρατιθέμεναι εἰκόνες (ἀρ. 1, 2, 3 καὶ 4) δεικνύουσι διαφόρους τρόπους, διὰ τῶν ὁποίων δυναίμεθα νὰ

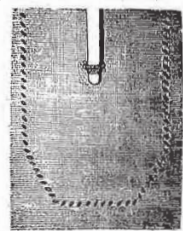
πλασιάζωμεν και περιρρίψωμεν τὰ ἄκρα τῶν ἀνοιγμάτων τούτων οὕτως, ὥστε νὰ μὴ σφίζονται ταῦτα εὐκόλως.

Καὶ εἰς μὲν τὸν πρῶτον τρόπον (εἰκ. ἀρ. 1) στρέφωμεν τὰ ἔξω τοῦ δράματος ἄκρα καὶ περιρρίπτωμεν αὐτὰ διὰ λεπτοτάτου στριφώματος· τὸ δὲ ἔστρογγυλωμένον βᾶθος τοῦ ἀνοιγματος πλασιάζωμεν εἰς διάστημα ἡμίσεως τοῦλάχιστον ἰκατοστομίου με βελονίως κομιοδόχης (μπουτονιέρας) ἢ φεστονίου τέ-

(Εἰκὼν ἀριθ. 1) λος πέραν τοῦ σημείου τούτου ἐνοῦμεν τὰς δύο πλευρὰς τοῦ ἀνοιγματος διὰ νήματις ὀρθοκτίου διπλοῦ ἢ τριπλοῦ, τὸ ὅποιον καλύπτωμεν καὶ ἄλλιν με βελονίως κομιοδόχης καὶ ὅπερ οὕτω ἐπιξερωμασμένον, συγκρατεῖ στερεῶς τὰ δύο ἄκρα.

Κατὰ τὸν δευτέρον τρόπον (εἰκ. ἀρ. 2) πλασιάζωμεν τὸ ἀνοιγμα διὰ στενῆς λωρίδος λοξῶς κεκλιμένης. Κατὰ δὲ τὸν

(Εἰκ. ἀρ. 2)

τρίτον (εἰκ. ἀρ. 3) διὰ πλάταιας λωρίδας, τὴν ὁποίαν κόπτωμεν εὐθύγραμμον καὶ ἥτις ἐκτείνεται εἰς ἑκατὴν ἀπὸ τοῦ ἀνοιγματος ἀπέσταν· εἰς δὲ τὸ βᾶθος τῆς σχισμῆς πρὸς πλεῖον στενεύεται ἐφαρμοζόμεν πάλιν ὀρθοκτίον νῆμα, τὸ ὅποιον ἐπιξερωμασθεὶς με βελονίως κομιοδόχης, ὡς ἂνωτέρω.

Ὁ δὲ τέταρτος τρόπος (εἰκ. ἀρ. 4) ἐφαρμόζεται ὅταν τὸ ἀνοιγμα σχηματίζεται εἰς τὸ ἄκρον ραφῆς καὶ ἰδίως μεταξὺ δύο παρυφῶν. Ἐν τούτῳ περιπτώσει εἶναι περιττὸν νὰ περιβάλλωμεν τὸ ἀνοιγμα διὰ λωρίδας, ἀλλὰ περιρρίψωμεν τὸ βᾶθος αὐτοῦ ὡς ἑξῆς:

Κόπτωμεν μικρὸν τετράγωνον τεμῆχον ὑψώματος, διπλοῦμεν τὰ ἄκρα καὶ προσρρίπτωμεν τὰς δύο πλευρὰς τοῦ τετραγώνου ἐπὶ τῶν ἑκατέρωθεν παρυφῶν διὰ συνειρηραφῆς, ἐφαρμόζουσι ἀκριβῶς τὴν γωνίαν αὐτοῦ εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ἀνοιγματος. Εἶτα ἐπὶ τοῦ οὗτω προσεραμμένου ἡμίσεως τοῦ τετραγώνου ὑπλοῦμεν τὸ ἔστρον ἡμισοῦ αὐτοῦ καὶ προσρρίπτωμεν ἀκριβῶς ἐπὶ τῶν πρώτων ραφῶν με βελονίως στριφώματος. Οὕτω σχηματίζεται τρίγωνον, τὸ ὅποιον στερεῶς ἔμα καὶ χλωρῶς συγκρατοῦν τὰ δύο ἄκρα, ἔμα δὲ εἰς αὐτὰ νὰ σφίζονται.

Ἐὰν ὁμως δὲν ἦναι παρρησιὰ τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ ἀνοιγ-

ματος ἄκρα, ἀλλ' ἀπλῶς ἀνοιγμα ραφῆς, ὁ συνηθέστερος καὶ κινέστερος τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου στερεοῦμεν τὴν συγκόλλησιν εἶναι ὁ σχηματισμὸς μικρᾶς ὀρθοκτίου γραμμῆς, τὴν ὁποίαν ἐπιξερωμασθεὶς ὡς κομιοδόχην ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ σημείου, ὅπου ἀποχωρίζονται τὰ δύο ἄκρα.

(Ἔπεται συνέχεια)
ΑΓΓΛΙΑ ΤΑ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΔΕΥΚΩΜΑ
Κίμωνος Μπέλλια

Ἐπακολουθεῖ τὴν ἐκδοσιν αὐτοῦ τὸ ὄρατον μουσικὸν περιοδικὸν τοῦ γνωστοῦ συμπόλιου μουσουργοῦ, περιέχον ἑκάστοτε χαριέστατον ἄσμα, ἐκτετυπωμένον δὲ μετὰ περισσῆς φιλοκαλίας, ἐφ' ᾗ οἱ ἀμφοτέρω ἀπευθύνωμεν αὐτῶ τὰ θερμὰ ἡμῶν συγχαρητήρια.

ΤΜΗΜΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ὑπὸ ΜΑΡΓΑΡΙΤΣ ΜΟΙΡΑ ἘΝ Τῷ ΠΕΡΑΝ.

Ἐβόησαν λίαν εὐάρεστον καὶ ἐνδιαφέρονταν ἀσμένως ἀγγέλωμεν εἰς τὰς ἡμετέρας ἀναγνώστριάς. Ἡ γνωστὴ ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς ἐκπαιδευτικῷ κόσμῳ, δεσποινὶς Μαργαρίτ Μοίρα, ἐκ τῶν διδασκαλισσῶν τοῦ Ἰωακείμιου Παρθενιαγοῦ καὶ συγγραφεὺς λίαν εὐμεθέου ἐγγεγραμμένης κοπτικῆς, ἣν ἐπίσης διδάσκει λίαν ἐπιτυχῶς, ἀνελαβὲν ὑπεκίονα εἰς τὰς συμβουλὰς πολλῶν φίλων, τὴν ἔβουσαν ἐπιματῶς (COPIES) ἰδιωτικῆς διδασκαλίας ραπτικῆς καὶ κοπτικῆς, ἄτινα διδόμενα τρεῖς τῆς ἑβδομάδος ἀνὰ τρεῖς ὥρας, διδάσκονται ἡγυγυτμένως· τὴν ἐκμάθησιν ὅλων τῶν εἰδῶν τῆς γυναικείας ραπτικῆς καὶ κοπτικῆς χάρις εἰς τὴν μεγάλην καὶ ἐγνωσμένην ἰκανότητα καὶ εὐμεθοσίαν τῆς ἐλλογιμοῦ διδασκάλου. Τοῦτο δὲ ἀντὶ δὲ δάκτρων τόσων εὐτελέων, ὥστε τὸ τμήμα τῆς δεσποινίδος Μοίρα νὰ ἦ πρᾶσιον εἰς πάντας, ἥτοι ἡμίσειαν μόνον λίραν κατὰ μῆνα. Περιττὸν νὰ ἐξάρωμεν ἐνταῦθα τὰς σπουδαίας ἐκδουλεύσεις, ἃς τὸ ἔβουμα τῆς Δοῦ Μοίρα εἶναι προωρισμένον νὰ παρασχῇ τῇ καθ' ἡμᾶς κοινῶς, γνωστῆς πλέον ὁδοῦ τῆς ὀφίτης καὶ δεσμερίας μάλλον ἀπαρακινήτου ἀναγκαιότητος τῆς ὅσον οἶδ' ὅτι τελειότερας γνώσεως τῆς ραπτικῆς καὶ κοπτικῆς εἰς τὰς νεώδους. Πεκνίωμεν λοιπὸν διὰ δεόντως καὶ διὰ ἐκτιμηθῆ ὑπ' αὐτῆς διὰ συρροῆς πλείστον μαθητηῶν, καὶ συγχαίρομεν τῇ εὐδοκίμῳ διδασκάλῳ ἐπὶ τῇ λίαν ἐπιτόχῳ πρωτοβουλίᾳ.

ΑΡΓΥΡΟΙ ΓΑΜΟΙ

Εὐτυχῆς οικογενειακῆ ἑορτῆ συνύπνου προχθὲς φαιδρὸν πλῆθος οἰκείων καὶ φίλων ἐν τῷ ἀριγνώστῳ καὶ δημοφιλῆ ὀικῳ τοῦ κ. Α. Ζαρίφη. Ὁ ἐορθεὶς οἰκοδοσιότης καὶ ἡ χαριτόβρυτος οἰκοδόσπινα ἐόρταζον τοὺς ἀργυροῦς αὐτῶν γάμοις, τὴν γλυκεῖαν ἐπέταιον εἰκοσιπενταετηρίδος ὀλης ὀβιθίου καὶ εὐδαίμονος συζυγικῆς συμβιώσεως. Ἡ ἐπακολουθήσασα ἐσπερὶ διεξήχθη μετὰ πολλῆς τῆς φαιδρότητος, πολλὰ δὲ πολύτιμα καὶ καλλιτεχνικὰ, τὸ πλεῖστον ἀργυρῶ δῶρα προσνήχθησαν εἰς τὸ ἐορτάζον εὐτυχῆ ζεύγος.

ΓΑΜΟΙ

Ἦπό τοὺς αἰσιωτάτους τῶν ὀιωτῶν ἐτελέσθησαν ἄρι εἰ γάμοι τοῦ εὐρήμων γνωστοῦ κτηνιάτρου κ. Λάμπρου Ἀντωνόγλου μετὰ τῆς δεσποινίδος Διομαντίνης Ἐένου, κόρης κορυμμένης ὑπὸ ἀρίστην ἀνατροφῆς καὶ ἀναπτύξεως, ἀδελφῆς τοῦ γνωστοῦ ταμίου τοῦ ἐν τῇ πόλει ὑποκαταστήματος τῆς Γραπῆς Μιτυλήνης κ. Παναγῆ Ἐένου. Τὸ συμπάθος καὶ θαλερὸν τῶν νονύμων ζεύγος ραίνωμεν μετὰ περὶ ὀβρα ἐγκαρδίως εὐχῶν, ἐπικαλούμενοι ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τῶν ὀλας τὰς χάριτας τῆς ἐπιγαμίου εὐδαιμονίας.

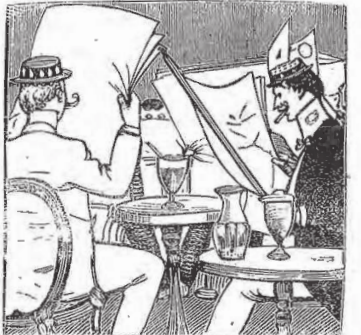
ΚΑΛΕΑΝΘΗΣ ἘΞΑΡΧΟΣ

Ἦπό τὸ ἄνω ὄνομα Ἰτέτης νεανίας, ζῶν μάλιστα νεότητος καὶ φρενῶν, περὶ τὸν ὅποιον τὰ γλυκύτερα καὶ ὀβελώτερα ἐπλάττειτο ὀνειρα ὑπὸ τῆς ἀπείρου στεργῆς προσφιλοῦς μητρὸς καὶ ἀδελφῶν, ἐβουθίσθη πρόωρος καὶ τραγικῶς εἰς τὴν ζωφάδῃ τοῦ τάφου νύκτα, συμθυθίας οἰκογενίαν ὀλην εἰς τὸ βαθύτατον σκότος ἀμέτρου καὶ ἀπέλπιδος ὀλίψειας.

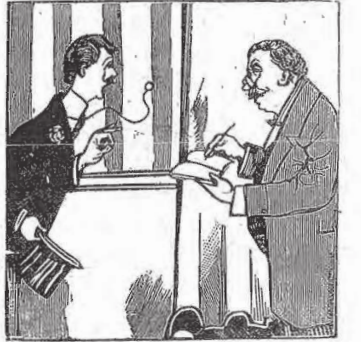
Ὁ νεαρὸς Κλεάνθης Ἐξάρχος, φοιτητῆς τοῦ Γυμνασίου τῆς Μιτυλήνης εἶχεν ἐκπύξει πάντοτε τοὺς διδασκάλους του διὰ τῆς μεγάλης του εὐφρίας καὶ προκαλείει τὴν ἀπείρου ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην των διὰ τῆς ἀπείρου ἐπιεικείας, τῆς παραεπιματικῆς γρηγορήτους καὶ τῶν ὀλων αὐτοῦ προσόντων, ἄτινα ἐξάπνετες ἔμελλον ἡμέραν τινὰ νὰ τὸν ἀνοδοῦσιν ἀνωφρα διαπρεπῆ. Ἀλλ' ὀλα ταῦτα τὰ σπάνια πλεονεκτήματα, ὀλα ταῦτα τὰ χρυσὰ ὀνειρα καὶ τὰ ὀθη τῆς νεότητος, τῆς ἀμῆς, τῆς ἐλπίδος, ὀλα ταῦτα ἐνεκρῶθησαν ἀπὸ τὸ δρέπανον τοῦ θανάτου. Τὸ δουτύχημα εἶναι τόσῳ μέγα καὶ τὸ ὀλος τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν τόσῳ βαθύ, ὥστε ἐν ἀρκῶσιν ἀπευθυόμενοι πρὸς αὐτοὺς ὀλίγα τυπικὰ λείψια συλλυπηρίων καὶ παρηγορίας. Σπένδομεν μόνον θερμῶτατον δάκρυ

μετ' αὐτῶν· ἐπὶ τοῦ τραγικῶς ἀνορέτου τέφρου καὶ Ἰσωδ σταλαγμῶς οὔτις τοῦ εἰλικρινοῦς πόνου ἐπερρῶση ὡς σταγῶν βαλοῦμα ἐπὶ τῆς γαινώτης πληγῆς τῆς καρδίας των! . . .

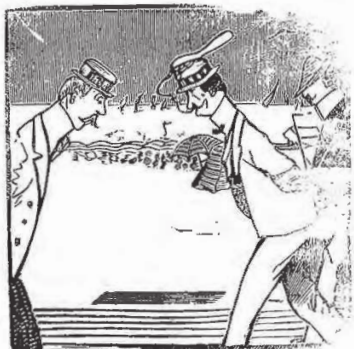
ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Μίαν ἐσπέραν οἱ κομφοῖ θεαῶνες τοῦ ἀριστοκρατικῶτου ζωθοπαλίου τῆς πόλεως Χ. ἠλεκτερίστησαν ὑπὸ τῆς ἀναγκῶσως τῆς εἰρήσῃ εἰς τὰς ἐρημερίδας «Νεαρὰ χῆρα μεθυθῶς πονοῖα ἐπιθυμεῖ νὰ νυμφευθῆ κύριον κληῖν καὶ ἐκτακτῶς διακεκρίμεν. Πληροῖσι προθύμως τὰ γρηῖ του. Ἀπευθύνων αὐτοπροσώπως πρὸς τὸν κ. Ψαλίδο ἔλῶνη, ὀδ' . . . το. 10.

Τὴν ἐπεύσαν ὀλόκληρος λεγῶν νεκρῶν κυρίων ἐκ τοῦ ὀστωῦ καὶ τῶν προσετίων ἀκῆμη παρῶσιῶθη πρὸς τὸν ρηθέντα κύριον, ὀσως ἐπερρῆθηγενοῦς ὀτι θὰ τοῖς ἀράφῃ ἄμῶσως, λαθῶν σημείωσιν τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διευθύνσεως των.

Καί γραφαί τής εγγραφής... Τήν επιστολήν έκα-

στος εξ αυτών έλαβε τήν εξής επιστολήν παρά του κ. Ψαλδοβελώνης:

«Κύριε, λαμβάνω τήν τιμήν να σας πληροφορήσω, ότι, διαδεχόμενος τόν άποθανόντα μέγαν ράπτην τής πόλεως Κοστροφραϊάδην, μετεχειρίσθη τόν γνωστόν στρατηγήμακα δια να μάθω αν έχγητε χρέη και εν τούτση περιπτώσει να μη πάσω θύμα σας παρέχων ύμιν πίστωση εις τό κατάστημά μου. Ήδη γνωρίζω ότι έχετε τήν συνήθειαν να μη πληρώνετε, και έστω προς γνώσην σας. Μετ' επιφύλαξεως προθύμως, Ψαλδοβελώνης».

Τήν έσπέραν α συμφορές, συναντώμενοι εις τό πεύδρομίον, έκυπτον τό μέτωπον σκυθρωποί...

ΕΠΙΦΥΛΑΔΙΣ

ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΣΤΡΟ

Διήγημα πρωτότυπον

Μόλις τόν ζήτημα ετέθη επί του τόπητος και άμ' έπος άμ' έργον τό πρόβλημα παμφηφεί άπερασίσθη. Μετ' ένθουσιασμού ήσπασθηνεν τό σθένος τής έκδρομής εις τό χωρίον Χ... πέντε-έξ ώρας απέχοντος τής πόλεως έφ' άμάξιν. Ή έποχή ήτο λίαν πρόσφορος δια τήν έκδρομήν ταύτην, έποχή πανσελήνιου Μαιού, δέν θα διάρκει δέ, ή τό πολύ δύο ημέρας.

Έφραττε ήδη τίς τό ακούσας; Σκοπός τής φαιδρας έκείνης έκδρομής μας ήτο ή επίσκεψις έρειπίων μεγίστης αρχαιολογικής σημασίας, άλλ' ή επιστημονική αύτη απόχρησις, ήν έδίδομεν εις αύτήν δέν ήτο ή πρόφασις, άρ' έτου αύτη μάς ύπεσχέθη πολλήν ήδονήν.

Ήμεθα δικώς περίπου προσώπων, εξ ών πέντε ήσαν άσπανίδες, μία ύπανδρος κυρία και α λοιποί φίλοι και συγγενείς μας. Πλην δια να τεθί εις κίνησην τό Παρόν μας τούτο καταβάνουν έρχεσάμενοι εις άρχηγός, εις όστις να έγνωρίζε τίς μέρη έκείνα κυλίας και όστις θα μάς έχρησίμευεν άντί έδηγού. Δέν έτολμώμεν να έκτεθώμεν εις τήν τύχην πριν εξασφαλίσθωμεν με έν τούτο πολύτιμον έφόδον, όλοι δέ όμοφώνως τότε έπρωταίμενον τήν φίλην Γκουλίδην, προς έπιτυχίαν τής έκδρομής μας, μόνον κατάλληλον να μάς άπέθετε εις φαιδρότητα και ίκανόν να μεταβάλλη εις άσπίαν μάκαρταίαν τό Παρόν μας καταβάνων, εξ όδ δέν έλειπεν ούτε ή χάρις, ούτε ή ζωηρότης, άλλ' έλειπε τό δαιμόνιον, όπερ θα ύστρηλάξει αύτό.

Και τό δαιμόνιον τούτο ήτο ό Γκούδος, τό boule en train πίστης έκλεκτής συναστροφής, ό ευφρόστερος άνήρ, όν ποτε συνήνησέ τις. Ποίος όστος; θα έρωτήσασιν ομιλήτρους άναγκάσται μου έσως, πλην ούτος ήτο έκείνος, ήτο ό φίλος Γκούδος, τό μήλον τής έριδος μεταξύ τών κυριών, ό ποθητός και ιδιαιτέρας σύζυγος δια πάντων άνωμεν κόρην, ό πολύτιμος φίλος παντός άνδρός, εν ένι λόγφ ό εύτυχεστερος άνθρώπος του κόσμου, αν τούτους δύναιτο να λογισθή ό έρχων δια τά ήθικά και υλικά χαρίσματα και από ούδανός εξαρτώμενος.

Βιών έν άνέσει, είχε τριάκοντα πέντε έτη έπ' ώμων, χωρίς να σκεπθί να νυμφευθί. Άληθώς όμως ή ηλικία του ούδόλλως έφάνετο, κρυπτομένη επιχαριτως υπό νεαρώτατον έσωτερικόν και υπό αληθή ανορικτήν καλλονήν. Εθόθμου χαρμακίτρου, χαριτωλόγος, ακώπτης, πλήρης σατυρικού πνεύματος λίαν άδολούδι, είχαν αγαθατάτην καρδίαν ούδένά μηδέποτε λυπήσασαν και, ίνα αρθώτερον έψωμεν, ούδενάμιν. Μετά τών κυριών ήτο δαιμόσιος. Είς μίαν συναστροφήν ήτο ίκανός να πέ σκυλίμαχόν κατά τό δή λεγόμενον να σου άρπάσθι τό άνθος, όπερ είχες έμπηγμένον επί του στήθους, πραινών τήν όργήν σου, κυρία μου, με έν madrigal τής επινουσίας του, λέγων σοι λ. χ. Τρελάινωμαι να πειράζω τάς χαριστάτας, όσον ύμετε, κυρίες, δέοι ή παρόργισις τάς κάμει όραιότερας. — Τούτοτρόπως τάς άρπαλίξει, δίοτι ποία δέν θέλει να ήται ή χαριστάτη και να τό όμολογή άνήρ, όπόιος ό Γκούδος, έχων εις μέγαν βαθμόν άνεπτυγιένην τήν άντίληψιν τής αισθητικής, έχων κυρίως πάλυ πνεύμα ει και ακώπτης και έκκεντρικός. Πλην ποίος δέν συγχώρη τάς ταιυάτας έκ κεντρικότητας εις τόν Γκούδο;

Προσεκλουν τινά εις όπισθον; εύθής ή έρώτησις. — Ό Γκούδος θα ήνοι; και έκ τής άπαντήσεως εις τήν έρώτησιν ταύτην εξήρτων τήν έπιτυχίαν τής έστρής. Κυρία τις έδουμάζει ότι έίπεν ήμέραν τινά, — Α, θα ήνας και ό Γκούδος; άφεικτως αύριον θα έχωμεν ρυτίδας έκ τών γελώτων.

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Κορυθαίν Α. Ρ. «Επιστολήν σας έλάθομεν. Εθαρίστας σας ένεγράψαμεν και άρχόμεθα άποστέλλοντες τά φύλλα. Σκόπεια Ν. Γ. Αμείνως σας ένεγράψαμεν και από του παρόντος φύλλου άρχεται ή άποστολή των. Βουλαντζάκι Ν. Ι. Ι. Αμείνως σας ένεγράψαμεν και ήσχίσαμεν τήν άποστολήν τών φύλλων από του προηγούμενου έριθμού. Αόθνας, Ε. Κ. Επιστολήν σας έλάθομεν. Τά φύλλα θα πέμπονται κατά τήν νέαν διεύθυνσιν σας. Αφίον Καραχισάρ Μ. Μ. Επιστολήν σας μετά πραγματείας έλάθομεν. Δημοσιευθήσεται. Μακράν Γεφμεν. Ζ. Σ. Συνδρομήν έλαβομεν. Εθαριστοίμεν. Αμείνως. Α. Μ. Επιστολήν έλάθομεν. Προσεχώς άπανταίμεν. Βογροβότσιον. Σ. Σ. Γράφατε μάς σαφώς τήν διεύθυνσιν σας προς άποστολήν τών φύλλων. Πάμφυλλα. Ν.

«Άλλ' εις ήμάς τί έμελεν; Η εύχαριστίας ότι θα έχωμεν μεθ' ήμων τόν Γκούδο μάς έκαμε να άντιμετωπίζωμεν άκόμη και τήν περίπτωση ταύτην.

Τό εξής άρκει προς σύστασιν του. Μην υθείς όρ' ήμαίν όπως τήν όδη ή γενική άρχηγία τής έκδρομής, αξίωμα, όπερ θα εκολάκευε πάντα έχοντα τό πνεύμα του Γκούδο, μάς άπήνησε δια τής εξής επιστολής, ήν παραθέτω ούδε: «Κυρία μου,

«Αν δέν ήσθαιώμην τήν πληξιν τής όμοιομόρφου ζωής ήν διάγω, δέν θα εδεχόμην τήν χαριστάτην πρόσκλησιν σας, αν και δύναται να σας εκπλήξη ότι ό Γκούδος, έν νευρωρίσαστε πάντοτε όδολον τών χαριτών, ήδύνατο ν' άρνησθί να στρατηγήσθι σώματος συνοσταμένου έκ τών χαριστέφων κυριών, ές ποτε είδε; δια μετά χαράς δέχομαι «τό αξίωμα του boule en train, άλλ' υπό ένα όρον.

«Είμαι τριάκοντα τεσσαράων έτών, κυρία μου, — τί άνωριόν πρήγμα να όμολογή τις τήν ηλικίαν του! — δέν σκοποφ δέ ούλοιο να άποθάνω μέσα εις τό δέγμα γεροντοπαλληκαίρου παραξενάρη, ως γίνονται όλοι οι άνδρες έγηρασκοντες μόνι και άνωμοιοι. Έχω πολλά δυσάρεστα και πολλάς δυσάρεσκιας ως έκ τής αγάμιας μου. Ποιέ ή ύπηρετήρια μου λ. χ. δέν κατώρθωσα να με φέρη τόν καρέ μου εις τόν βαθμόν του πάγου και τής θερμότητος, ήν έπαυθώ. Ποτέ τό δια ζύρισμα νερόν μου δέν έχει τήν απαιτούμενην χαλαρότητα... τό έ έπανωρόκειόν μου από πολλών ήμερών στερείται τοιών κομβίων. Και ούτερον, ε: να σας είπω; όλη ή είκία μου με όλην τήν χρήσιν μύρων, ήν κάμνω αφαιδώς, δει... ζώ βίον γεροντοπαλληκαίρου και είναι ψυχρά και άχαρις, ως τεσσαρακονταή... αισθανόμεν πληξιν, αισθανομαι ψυχας βββββ επί τής σπονδυλικής στήλης, βίών μόνος, εισερχόμενος εις έρημον είκίαν, σκινάπτων τήν νύκτα εις τό σκοτός τής κλίμακας, και ψηλαζών όπως εύρω τά ύπό στερεώματος παχώς κοινουτόν συνίβως καθιούοντα πορετά εμοι, και παραγαγω φώς. Όλα αυτά με κάμνουν να διαχθώ τήν χαριστέσαν πρόσκλησιν σας. Διατί; θα έρωτήσητε. Πά ή εις στιγμήν τρελλάς ό' άπολακίτω τόν ζή-

Β. Τά ζητούμενα φύλλα πέμπονται. Δαρδανέλλια. Μ. Ε. Επιστολή σας έλήθη. Η παράκλησίς σας έκτελεσθήσεται. Ρέναν. Ν. Τ. Τά φύλλα άποστέλλονται κατά τήν νέαν διεύθυνσιν σας.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ

Απαρτεμένων μεγάλα και μικρά όι' οικογενείας

ΕΝ ΜΗΟΥΣΙΟΥΚ ΧΕΝΔΕΚ

Όδός Πορτοκάλ Σεφκέτ-Βέν Χάν Ν. 33 Τύπος Γ. ΓΕΩΡΓΗΟΠΟΥΛΟΥ και ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΪΔΟΥ. Κουσούμ-Χάν αριθ. 3

«ήν ήβιον του άνωμρου... εν τή σώματι, όπερ μοι διδεται ή τιμή να διοικώσω, όπαρχομαι πέντε θελκτικαί όσπανίδες, όλοι εξ ίσου γορείσιοι, έπιόχημοιοι να εξαισφαλισαι τήν εύτυχίαν μιάς γηρασκούσης άρκτου και άποδιώξων τόν εύφωια έκ τής οικίας γεροντοκαλίχαρου. Ποία έκ τών πέντε; Πλην στήτι! Δέν ύπελάσγισια εν τή αύταρτεσική μου ότι δυνατόν και α: πέντε να μη θελήσωσι, και τότε τί μέλλει γενέσθαι; Νά έκλέξω ούδε μεταξύ αυτών, δέν δύναμαι, δίοτι ή έκλογή έσεται άδύσκαλος. Ίδύ λοιπόν ό όρος τής παραδοχής μου. Έπί τής ύποθέσει ότι και α: πέντε με θελώσι, θα έκλέξω εγω έμεινών, ήτις θα δείξη τόν καλλίτερον χαρακίτρου εν τή έκδρομή, ής μετά χαράς και υπό τόν όρον μόνον τούτον να αναλαβάνω τήν ζήλευτην άρχηγίαν.

«Ερρήθη ό κύβος!... «Παραδέσθε τάς συνθήκας μου; Έπί τή ύποθέσει ότι εναι, άπαίξεται τό άκρον τών ροδίων δάκτυλον τής μελέουσής μηχανής μου, και διατελώ ταπεινότατος όμών ύεραπών».

Γκούδος.

«Η επιστολή αύτη άναγνωσθεσθα εις έπήκουσ πάντων και πασών, ύπέρβεν ως μία έκρηξις πυροτεχνήματος. Ό Γκούδος ενυμψρεμένο τωόντι, ή μάς έχλευξες τοιουτοτρόπως; Κάμεια δέν άπρωτήθη τοιάχιστον φανερής και γεγωνοτα. Γέλωτες και ζωπήρ εύθυμία επηκολούθησαν τήν άνάγνωσιν τής επιστολής, και μερικά έρωθήματα είδα και εκεί, επί κοπιών παρειών, εδύλωσαν μόνον τήν ένδοξμον ευδασέσασαν, ήν εύρισκον ή έρωτάσει. Αχ, αύτός, ό δαιμόνισμένός Γκούδος, πώς εδρε τήν κλειδιά του μυστικου, δι' ού θα έρριπτε τόν συναγωνισμόν και τήν άμίλλαν μεταξύ τών νεανίσων. Θα άνθημάλλωτον ποία να φανή έδαρεστοτέρα και ότρω ή έκδρομή θα επετύχωνε και ή όμάς ήμων θα οιστρηλατείτο. Ποία εξ ήμων ένεν θα άντιήλλασσε μετά χαράς και ύπερηφανείας τό όνομά της μετ' έκείνου τοθ αξιολόγου Γκούδου;

(Έκται συνήθεια)